

หนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

นกกาขี

หนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

นกนางแอ่น

ตัวอย่างสื่อการเรียนการสอน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ
ห้ามจำหน่าย

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ห้าสิบสอง ๕,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๕๔

ISBN 974-01-2149-7

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้ปรับปรุงหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง นกทางเขน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ เพื่อใช้เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๒

(นายเรือง เจริญชัย)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำแนะนำฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๔๘

หนังสือเรื่อง นกทางเขน นี้ หลวงกวีติวิทย์โยลาร (กวี กวีติวิทย์โยลาร) และ นายอวราม สิทธิสาริบุตร เป็นผู้จัดทำ กระทรวงศึกษาธิการเคยกำหนดเป็นหนังสืออ่านสำหรับเด็ก เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๔๒ และใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ปัจจุบันหลักสูตรดังกล่าวได้เลิกใช้แล้ว แต่เนื่องจากเรื่อง นกทางเขน เป็นเรื่องที่ย่านสนุกสนานเพลิดเพลิน สามารถปลูกฝังนิสัยรักการอ่านของเด็กได้อย่างดี ทั้งยังมีคติสอนใจ กรมวิชาการ จึงได้ปรับปรุงรูปเล่มและภาพประกอบให้สวยงามน่าสนใจยิ่งขึ้น จัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา และมอบให้องค์การค้ำของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่ายต่อไป

กรมวิชาการหวังว่าผู้อ่านจะได้รับประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ ตามสมควร

(นายเจริญผล สุวรรณโชติ)

รองอธิบดี รักษาการแทน

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒

ทำรัง

เช้าวันหนึ่ง นกนางเขนตัวผู้ตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนกิ่งมะม่วงในสวน นกน้อยตัวนี้เริ่มส่งเสียงร้องไพเราะจับใจ มันร้องพลาง กระโดดพลางไปตาม กิ่งไม้ กิ่งโน้นบ้าง กิ่งนี้บ้าง

มันร้องอยู่ไม่นาน ก็มีนกนางเขนตัวเมียซึ่งเกาะที่กิ่งล่าง ส่งเสียงร้องประสาน รับออกมา

นกนางเขนตัวผู้มองไปทางนางนก พลังนึกในใจว่า “ฉันอยากจะพูดกับนางนก ตัวนี้จริง” นึกแล้ว จึงพูดว่า “สวัสดิ์ วันนี้อากาศดีมากนะจ๊ะ”

นางนกตอบว่า “จ๊ะ อากาศอย่างนี้ ทำให้ฉันรู้สึกเบิกบานใจขึ้น”

“เอ๊ะ! ถ้าเช่นนั้นเธอก็คงได้รับความเศร้าใจมาแล้วล่ะซี ฉันขอแสดงความ เสียใจด้วย” นกตัวผู้พูดพลาง บินพลาง ไปเกาะอยู่ที่กิ่งไม้ข้าง ๆ นางนก “เธออยู่ ตัวเดียวหรือจ๊ะ”

“จะ ฉันอยู่ตัวเดียวแท้ ๆ เมื่อปิกลายนี้ ฉันอยู่กับนกตัวผู้ตัวหนึ่ง และเราช่วยกันทำรัง เพื่อเป็นที่อาศัย มีเด็กเกเรคนหนึ่ง เอาหนังสือตีมายิงเขาตาย มิฉะนั้นเราคงจะอยู่ด้วยกัน ต่อมาด้วยความผาสุก”

นกตัวผู้กล่าวว่า “พุทโธ! น่าสงสารจริง ๆ เด็ก ๆ นี้ช่างซุกซนเหลือเกินนะจะ ดูรี เราทำอะไร ๆ เพื่อเอาอกเอาใจพวกเขาทุกอย่าง เราร้องเพลงให้เขาฟัง และบินไปมา ทำให้โลกนี้สวยงามและน่ารักยิ่งขึ้น แต่ถึงกระนั้น เด็กใจร้ายพวกนี้ ยังพยายามทำลาย ความสวยงามของพืชและสัตว์ และทารุณต่อเราได้ลงคอ”

นางนกน้อยนั้นถามขึ้นบ้าง “เธออยู่ตัวเดียวเหมือนกันหรือจ๊ะ”

“จะ เหมือนกัน” นกตัวผู้ตอบด้วยสำเนียงอันเศร้าสลด “เรื่องของฉันก็เหมือนกับของเธอแหละจ๊ะ คือเมื่อปิกลายนี้ ฉันและนกตัวเมียตัวหนึ่ง ช่วยกันทำรังและอยู่เป็นสุข ด้วยกันได้เพียงสองสามสัปดาห์เท่านั้น” พุดแล้วก็ถอนใจใหญ่

“อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ฉันและเพื่อนกำลังออกไปหาเหยื่อเพื่อให้ลูกเล็ก ๆ เจ้าจู่เขี้ยว ตัวหนึ่งเลื้อยเข้าไปในรัง แล้วกินลูกของเราหมด”

“เดี๋ยวนี้แม่นกเพื่อนของเธอไปไหนเสียเล่าจ๊ะ”

“เขาตายเสียแล้วละจ๊ะ ตายเพราะความโศกเศร้า คิดถึงลูก ฉันก็ต้องว่าเหว

อยู่ตัวเดียวตั้งแต่นั้นมา”

นกทั้งสองต่างนั่งเฝ้าไปชั่วขณะหนึ่ง มองดูกันด้วยสายตาอันสลด แล้วนกตัวผู้หันหน้าไปทางนางนก พลังพูดว่า “เราทั้งสองต่างได้รับเคราะห์ ต้องพรากจากเพื่อนมาด้วยกัน เธอมาอยู่กับฉันเถิดนะจ๊ะ แล้วเราจะได้ช่วยกันทำรังอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เราจะพยายามหาที่ซึ่งพ้นภัย ไม่ให้เด็ก ๆ มารบกวน และไม่ให้อันตราย มาทำอันตราย ฉันจะช่วยดูแลเธอเสมอ และจะคุ้มครองป้องกันภัยให้เธอด้วย”

นางนกน้อยตอบว่า “ฉันยินดีมากจะ เรามาช่วยกันหาที่ปลอดภัย เพื่อทำรังของเราเถิด”

นกตัวผู้พูดว่า “ฉันรู้จักที่ปลอดภัยอยู่แห่งหนึ่งแล้ว บินตามฉันมาสิ ฉันจะชี้ให้เธอดู” ครั้นแล้วนกทั้งสองก็พากันบินไปยังกำแพงเก่าแห่งหนึ่ง ซึ่งมีเถาวัลย์ปกคลุมอยู่หนาที่

กำแพงนี้อยู่ทางด้านหนึ่งของสวน ซึ่งมีบริเวณกว้างขวาง ในสวนนี้มีบ้านใหญ่หลังหนึ่ง เจ้าของบ้านเป็นคนใจบุญ เขาได้กำชับลูกหลานและคนใช้ในบ้านของเขาบ่อยๆ ให้ทุกคนเลี้ยงดูนกซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณบ้าน และไม่ให้ไปทำร้ายหรือขับไล่นกใดๆ ที่บินผ่านไปมาด้วย

นกตัวผู้บินหายเข้าไปในซุ้มเถาวัลย์นั้นก่อน นางนกจึงบินตามเข้าไปภายใต้ใบไม้ที่บนนั้นบ้าง มันพบโพรงกลมเล็กโพรงหนึ่งบนกำแพงเท่านั้น

นกตัวผู้พูดว่า “ที่นี้ยังไม่ว่างจะเป็นที่ซึ่งเราควรมาทำรังอยู่ ไม่มีเด็กคนไหนรู้ว่า มีรังนกอยู่ในนี้ เพราะใบเถาวัลย์ปกคลุมรังของเราไว้อย่างมิดชิด ทั้งจะป้องกันฝนและลมให้เราด้วย”

นกนางเงือกทั้งสองช่วยกันคาบกิ่งไม้เล็กๆ และฟางข้าวมากองรวมไว้ คาบกิ่งไม้มากรุเป็นพื้น เอาดินเหยียบไว้ แล้วเอาปากสานฟางข้าว สอดเข้ากับกิ่งไม้ ทำรังขึ้นรังหนึ่งอย่างงดงาม ใช้โคลนและหญ้ายึดกิ่งไม้เล็กๆ ให้รวมกันเป็นรูปรัง ส่วนภายในรังใช้ใบหญ้าอ่อนๆ รองเพื่อให้นุ่ม

นกตัวผู้ยังบินไปที่ต้นฝ้าย คานปูยฝ้ายมากุข้างโนให้รังนั้นอุ่นสบายขึ้นอีก ส่วนนางนกบินไปยังทุ่งนา หาขนนกมาช่วยกรุภายในรังเช่นเดียวกัน

นกน้อยทั้งสองต่างช่วยกันทำรังให้น่าอยู่และให้อุ่นสบายจนสำเร็จ ตลอดเวลาที่ทำต่างก็ร้องเพลงสู้กันฟัง และเมื่อสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พากันเข้าไปอาศัยอยู่ในรังนั้นต่อไป

ลูกนก

ต่อมา นางนกนางเงือกไขสัฟฟอน รู้สึกดีใจมาก จึงชี้ให้นักตัวผู้ดูไข่ทั้งสี่ฟองนั้น
นางนกพูดว่า “มาดูอะไรนี่แน่ เธอรู้สึกดีใจเหมือนฉันไหมจะ ตอนนี้ไปฉันต้องอยู่
กับรังนี้แล้ว จะไม่ไปไหนนานๆ กับเธออีก ฉันจะไปช่วยครูเตี๋ยเพื่อหาตัวหนอน จนกว่าไข่น้อยๆ
ของฉันจะออกเป็นตัว”

นกตัวผู้พูดว่า “ดีแล้วจะ เมื่อเธอออกไปหาอาหาร ฉันจะฟักไข่ให้อยู่เอง”

ทุกคราวที่นางนกออกไปจากรัง นกตัวผู้ก็เข้าไปฟักไข่แทน และร้องเพลงเพราะๆ
เสมอ แสดงว่ามีความปลื้มใจและมีความสุขมาก นางนกก็ปลื้มใจเช่นเดียวกัน เวลากลางวัน
นกทั้งสองต่างเข้ารัง ช่วยกันกกไข่เหล่านั้นให้อยู่อุ่น

ต่อมาอีกสองสัปดาห์ ลูกนกเล็กๆ สี่ตัวก็ออกมาจากไข่ทั้งสี่ฟองนั้น นางนก
นางเงือกของมันก็ออกป้องกันความหนาวให้ลูกน้อย แล้วนางนกจึงคาบเปลือกไข่
ทิ้งออกไปเสียจากรัง

แม่นกนางเงือกโอบลูกน้อยให้อยู่อบอุ่นเป็นนิตย์ ต่อมาอีกราวสอง
สัปดาห์ ลูกนกทั้งสี่ก็มีขนออกขึ้นเต็มตัว แม่นกจึงกางปีกอวดลูก
ของตนแก่เพื่อน

เพื่อนรู้สึกยินดีมากและกล่าวกับแม่นกว่า “ต่อไปเธอกับฉันจะ

ต้องช่วยกันสอนให้ลูกรักของเรารู้จักบิน ฉันคิดว่าในเวลานั้นแหละ เราคงจะสนุกสนานมาก เราต้องช่วยกันหาตัวหนอนมาเลี้ยงลูกไปก่อน จนกว่าลูกของเราจะบินได้นะจ๊ะ”

ต่อมาอีกไม่นาน ลูกนกก็เริ่มรู้สึกหิว มันจึงร้องและอ้าปาก เพื่อให้พ่อนกและแม่นก รู้ว่ามันต้องการเหยื่อแล้ว พ่อนกบินออกไปหาตัวหนอนตามต้นไม้ แล้วรีบกลับมาป้อนลูกเล็กๆ ของมัน และป้อนแม่นกด้วย เพราะขณะนี้ แม่นกมัวเป็นห่วงลูกจนกระทั่งไม่มีเวลาบินออกไปหากิน ฉะนั้นพ่อนกจึงต้องมุงงานเพิ่มขึ้นอีกมาก

คำลง พ่อนกรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาก จึงนอนคอยหอดูอยู่ใกล้รัง หลับลงบ้าง แม่ นก ทุกเช้านกคุเหว่าซึ่งอยู่ข้างเคียงกันนั้น ส่งเสียงร้องปลุกว่า “ตื่นขึ้นเถิด นกนางเขนน้อยๆ สายแล้วนะจ๊ะ” เมื่อพ่อนกและแม่นกตื่นขึ้น แล้ว ลูกนกเล็กๆ ก็ร้อง และยื่นคออ้าปาก ขอเหยื่อกินอีก

คราวหนึ่ง พ่อนกพูดกับแม่นกว่า “เธอไม่ไปช่วยฉันหาหนอนมาให้ลูกกิน มือเข้าบ้างหรือจ๊ะ” นางนกตอบ “ไม่ไป ละจ๊ะ ฉันยังรู้สึกอ่อนเพลียอยู่ ขอผัด สักสองสามวัน แล้วฉันจึงจะไปกับเธอได้” ฉะนั้น พ่อนกจึงจำต้องไปหาตัวหนอนแต่ลำพัง

ครั้นแม่นกมีร่างกายแข็งแรงขึ้น รู้สึกว่าจะแบ่งภาระในเรื่องไปหาเหยื่อจากพ่อนกได้แล้ว ก็มอบให้พ่อนกกกลูกเล็ก ๆ แล้วบินออกไปหาอาหารมาเลี้ยงลูกแทนพ่อนกบ้าง วันหนึ่งเมื่อนางนกออกไปหาตัวหนอนเช่นเคยนั้น นางนกได้พบนกกระจอกตัวหนึ่ง นกกระจอกแนะนำนางนกว่า ไม่ต้องบินไปหาเหยื่อไกล ๆ ดอก เพราะพวกเด็ก ๆ ในบ้านนำอาหารหลายอย่างมาเลี้ยงนกที่อยู่ในสวนเสมอ

แม่นกจึงรีบบินกลับไปรัง เรียกพ่อนกออกมาบอกว่า

“ฉันพบที่ซึ่งเราจะหาเหยื่อได้ง่าย ๆ แล้ว

นางนกกระจอกบอกฉันว่า เด็กในบ้าน

มีใจกรุณา นำเหยื่อมาเลี้ยงนกต่าง ๆ

ในสวนนี้เสมอ และสวนก็อยู่ใกล้ ๆ แค่นี้เอง

เราอาจปล่อยลูก ๆ ไว้ตามลำพังแล้วไปดูว่าจะมี

เหยื่ออะไรมาเมื่อลูกได้บ้าง” พ่อนกตอบว่า

“ดีจริงฉันเห็นด้วย ฉันจะตามไปเดี๋ยวนี้

แหละ” แล้วพ่อนกก็บินตาม

แม่นกไป

เพลงกล่อมลูก

นกทั้งสองพากันบินเข้าไปในสวนผลไม้ของผู้ใจบุญ
ผู้หนึ่ง ด้านหนึ่งของสวน มีเรือนหลังเล็ก หน้าต่างหลังเรือน
นั้นตรงกับสวนพอดี พ่อนกและแม่นกไปคอยอยู่ไม่นานนัก
เด็กหญิงเล็ก ๆ และน้องชายจึงเปิดหน้าต่างออกมา มือถือ
ถุงกระดาษสองถุง ในถุงหนึ่งเป็นเมล็ดข้าวฟ่าง และตัวเขียว
ปนกัน อีกถุงหนึ่งเป็นอาหารเฉพาะนกเล็ก ๆ มีตัวหนอน
และตัวแมลงแห้ง ๆ เพื่อโปรยให้นกต่าง ๆ กิน

ประณอมพูดว่า “คุณแม่ครับ เช้าวันนี้ผมต้องการ
อาหารนกมากสักหน่อย เพราะนกที่เคยมาที่หน้าต่างนี้ มี
จำนวนมากขึ้น รวมทั้งนกนางแอ่นสองตัวนี้ด้วย”

“นี่ ของประนอม” มารดาของประนอมส่งถุงกระดาษให้อีกถุงหนึ่ง “ตั้งแต่วันนี้ไป เราจะต้องหาอาหารพิเศษมาเมื่อนกเล็กๆ บ้าง เพราะนกจำพวกนี้กินอาหารไม่เหมือนนกใหญ่”

ประนอมหยิบอาหารนกชนิดต่างๆ ไปขายไปให้นกทั่วๆ กัน นกเล็กๆ ต่างก็กระโดดเข้าไปใกล้ๆ พี่สาวของประนอมก็ไปขายอาหารให้ แล้วพูดกับน้องชายว่า “แหม ! นกนางเขน คุณนี่เชื่อจริง กล้าเข้ามากินใกล้ๆ เรา”

เมื่อนกนางเขนทั้งสองเลือกกินอาหารจนอิ่มแล้ว พ่อนกก็บินไปที่สวนเพื่อหาตัวหนอน ตามต้นไม้มาเลี้ยงลูก ส่วนแม่นกนั้น บินกลับไปกกลูกน้อยตามเดิม เมื่อไปถึงรังแล้ว แม่นกจึงถามลูกน้อยว่า “หนูอยู่กันดีหรือจ๊ะ” ลูกนกตอบว่า “หนูอยู่กันดีจ๊ะ แต่แม่จำ หนูหิวเหลือเกิน”

แม่นกพูดว่า “รออีกประเดี๋ยวเกิดลูกรัก พ่อของลูกกำลังเอาตัวหนอนมาให้พวกเรา”

แม่นกกางปีกออกปลุกลูกน้อยทั้งสี่ของมันไว้ ต่อมาสักครู่หนึ่ง พ่อนกก็คาบหนอนมาตัวหนึ่ง และป้อนให้นิมก่อน นิมเป็นลูกนกตัวใหญ่ ถัดไปก็ถึงนิต และยังมีลูกเล็กๆ อีกสองตัว ชื่อหน้อยและน้อย นิมและนิตเป็นลูกนกตัวผู้ หน้อยและน้อยเป็นลูกนกตัวเมีย

พ่อนกจะบินไปหาตัวหนอน มาให้นิตกิน แต่แม่นกพูดว่า “อย่าไปเลย เธออยู่ที่นี้เถอะ ช่วยกกลูกให้อบอุ่นดีกว่า คราวนี้นันจะไปเอง”

“ดีเหมือนกัน บินไปไกลๆ เสียบ้าง จะได้ทำให้เธอแข็งแรงขึ้น”

เมื่อแม่นกออกจากรังไปแล้ว พ่อนกก็เข้าแทนที่ในรัง กางปีกออกป้องลูกเล็กๆ แล้วพูดว่า “พวกเจ้าฟังนะ พ่อจะร้องเพลงให้ฟัง จนกว่าแม่ของเจ้าจะกลับมา” แล้วพ่อนกก็ร้องเพลงอันไพเราะ ทำให้ลูกทั้งสี่รีนเริงและพอใจมาก

แม่นกกางเขนไม่กล้าไปหาตัวหนอน
ในบริเวณต้นชมพูที่มันไปพบครั้งแรก
เพราะมีเด็กสองสามคนกำลังปีนขึ้นไปบนต้น
และสอยชมพูกันอยู่
ฉะนั้นมันจึงต้องบิน
ไปหาหนอนที่ต้นไม้
ชุ่มอื่น ไกลออกไปอีกมาก
เมื่อหาได้แล้วก็บินกลับมา
ต่อจากนั้นพ่อนกก็บินออกไป
เพื่อหาตัวหนอนมาให้ลูก
ตัวที่ยังไม่ได้กิน

แม่นกเอ่ยขึ้นว่า “ลูกรักของแม่ เป็นอย่างไรบ้าง”

“สบายดีค่ะแม่” ลูกนกเหล่านั้นตอบขึ้นพร้อมกัน นิมพูดต่อไปว่า “แม่จำแม่ เราสนุกสนานกันมากจะ พ่อร้องเพลงให้เราฟัง เพราะเหลือเกิน” นิดเอ่ยขึ้นบ้างว่า “หนูอยากจะทำร้องบ้าง”

“ดีแล้ว” แม่นกตอบ “พ่อของเจ้าคงจะสอนให้หรอก นะะ เขามาแล้ว บอกเขาสิ”

นิดพูดว่า “ไม่เอาละ หนูไม่อยากบอก”

“ดูซิ ช่างโง่จริงๆ” แม่นกพูด “ไม่ควรจะอายพ่อเขาเลยนี่นา เมื่อลูกขอร้องในสิ่งที่ถูก แม่เชื่อว่าพ่อเขาคงไม่ปฏิเสธดอก” แล้วนางนกหันไปตามเพื่อนกว่า “เธอคงไม่ปฏิเสธคำร้องขอของลูกเรานะจ๊ะ”

“แน่นอนทีเดียวจะ นิดเป็นลูกฉันแท้ๆ นี่นา แต่รอประเดี๋ยวก่อนนะ น้อยยังไม่ได้กินอะไรเลย”

แม่นกพูดว่า “ไม่เป็นไร ฉันจะไปหาตัวหนอนมาให้หน่อยเอง” ว่าแล้วก็บินไปหาตัวหนอนอีก

เพื่อนกพูดกับลูกนกว่า “นิด หนูอยากจะทำร้องเพลงไม่ใช่หรือ เอาละ ฟังพ่อนะ หนูควรจะหัดฟังเสียงที่พ่อร้องก่อน แล้วต่อไปเมื่อเสียงของหนูดังพอจะหัดร้องได้ หนูจะร้องเป็น

พ่อจะร้องให้หนูฟังบ่อย ๆ หนูจะได้หัดคลอเสียงตามเสียงของพ่อไปทีละน้อย ๆ”

หนอยพูดว่า “หนูคิดว่าคงจะหัดร้องเพลงไม่ได้แน่เทียวจ๊ะ”

“หนูเชื่อว่าหนูคงหัดไม่ได้เหมือนกันจ๊ะ” น้อยพูดขึ้นบ้าง

พ่อนกพูดว่า “ไม่มีใครดอกลูกเอ๋ย ที่จะเรียนอะไร ๆ ได้โดยไม่ต้องลำบากเลย ถ้าหนูร้องเพลงไม่ได้ หนูต้องหัดอย่างอื่นที่มีประโยชน์ แม่ของหนู เขาคงจะสอนหนูเอง แน่ เขามาพอดีที่เดียว” ว่าแล้ว พ่อนกก็บินออกจากรัง พลังพูดว่า “มาอยู่ที่ของเขอเกิด ฉันทจะไปเกาะอยู่ที่แถววัลย์ก็ได้” แม่นกก็บินลงไปกกลูกดังเดิม

ทุก ๆ เช้า พ่อนกและแม่นก
พากันบินไปกิน
อาหารที่บ้าน
ผู้ใจบุญนั้นแล้วผลัดกัน
หาอาหารมาป้อน
ลูกน้อยทั้งสี่

ความสามัคคี

วันหนึ่ง เมื่อแม่นกกลับมาถึงรัง พบลูก ๆ กำลังทู่เถียงกันอยู่ จึงว่า “เล่าความจริงให้แม่ฟังซิ ใครเป็นต้นเหตุ”

“หนูจิกนิดค่อย ๆ จ๊ะแม่” นิมตอบ “เขายากมาเบียดหนูก่อน แล้วปล่อยให้น้องเล็กช่วยกันเบียดใหญ่เที่ยวจ๊ะแม่”

นิดตอบว่า “พี่นึมนะ ดิละ ชิงฟ้องก่อน ทีนี้ หนูจะฟ้องแม่บ้าง พี่นึมเขาจิกหนูแรง ๆ จ๊ะแม่ หนูกลัวจะโดนตาหนูบอด หนูเชื่อว่าหนูแบ่งที่ในรังให้พี่พอทีเดียว แต่พี่เขากลับพูดว่า เขาควรจะได้อยู่ครึ่งรัง และจะเป็นผู้ปกครองเวลาพ่อแม่ไม่อยู่ด้วย”

น้อยพูดว่า “หนูไม่ชอบพูดปดเลย ที่พี่นึมพูดมานั้น จริงเที่ยวจ๊ะแม่”

น้อยพูดขึ้นบ้างว่า “แล้วพี่นึม ยังเอาเท้ามาเหยียบหนูแรง ๆ อีก เมื่อหนูบอกว่า พี่นึมถ้าจะลืมเสียกระมังว่า แม่ห้ามไม่ให้ทะเลาะกัน”

แม่นกพูดว่า “แม่เสียใจนักนึม หนูเป็นพี่ใหญ่ก็จริง แต่หนูจะรังแกน้องไม่ได้ไป ไปอยู่นอกรังแต่ตัวเดียว แล้วรับรู้เสียด้วยว่า หนูไม่ได้เป็นใหญ่ในที่นี้ แม่จะกกแต่ลูกที่ประพฤติดีเท่านั้น”

น้มนกตก แล้วทำตามคำสั่งของแม่นก แต่นิดผู้น่ารัก มีความสงสารน้มนมาก จึงพูดว่า “แม่จ๋า ยกโทษให้พี่น้มนสักครั้งเถิดนะแม่ หนูเชื่อว่าเขาคงจะไม่รังแกพวกหนูอีก”

แม่นกตอบว่า “นิด หนูดีมากกว่าที่เดียว แต่น้มนควรจะต้องสำนึกในความผิดของเขาเสียก่อน แล้วแม่จึงจะยกโทษให้”

ในขณะนี้ พ่อนกกลับมาที่วัง คาบหนอนตัวใหญ่มาด้วย แล้วก็มองหานิม “ให้มันเกิดจ๊ะ” แม่บงร้องบอก “เข้าวันนี้ ต้องบ่อนนิมเป็นตัวสุดท้าย ความจริง นิมไม่ควรจะได้กินอาหารเข้าวันนี้เลย นิมประพฤตินิดี”

“เรื่องอะไรกันล่ะ” พ่อนกพูดขณะที่มันกำลังกินหนอน “ฉันเชื่อว่า นิมไม่ซุกซนเลยนี่นา แต่เวลานี้ ฉันจะรอฟังเรื่องยังไม่ได้ก่อน เพราะฉันปล่อยหนอนตัวใหญ่ไว้ที่โคนต้นไม้ในสวน ถ้าฉันไม่รีบกลับไปเอา มันจะหนีไปเสีย”

ในไม่ช้า พ่อนกบินกลับมา นำเหยื่อมาให้หนอย แล้วรีบบินไปหาเหยื่อมาให้หนอยอีก ขณะที่พ่อนกบินไปนั้น น้อยพยายามปลอมตัวใหญ่ว่า “ไม่เป็นไรหรอกนะพี่นิม อาหารเช้าของหนูวันนี้ หนูจะให้พี่กินเสียเอง”

นิมตอบว่า “ฉันไม่ต้องการกินอะไร ๆ ทั้งนั้น ถ้าหากฉันไม่ได้กินก่อนใครละก็ ฉันจะไม่กินเลยก็เหอะ”

น้อยพูดว่า “ฉันจะอ้อนวอนแม่ให้ยกโทษให้พี่นะ”

“ไม่ต้องมายุ่งกับฉันหรอก” นิมพูดด้วยความโกรธ “ไม่ใช่เพราะพวกแกขับดอกหรือฉันจึงต้องถูกขับมาอยู่ที่นี่”

“อย่าไปพูดกับเขาเลยน้อย” แม่บงพูด “แม่ขอกำชับพวกเจ้าว่าอย่าเข้าไปใกล้ผู้ที่

มีนิสัยไม่ดีเช่นนั้น”

ขณะนั้น พ่อนกบินกลับมาอีก
และนำเหยื่อมาให้บ่อย แม่นกจึงพูดว่า
“เธอพักได้แล้วละ เช้าวันนี้เจ้านิมต้องไม่ได้กินอะไรเลย”

พ่อนกจึงถามว่า “ทำไมล่ะ นิมทำผิดอะไรหรือ”
แม่นกตอบด้วยเสียงขุ่นๆ ว่า “เขาระรานและหยาบคายค่อน้องๆ ของเขามาก”

พ่อนกพูดว่า “ฉันรู้สึกแปลกใจจริง”

แม่นกพูดว่า “ไม่ใช่แต่เพียงเท่านั้นดอก นิมเถิดว่า ตัวเป็นพี่ใหญ่ เมื่อเราทั้งสองไม่อยู่ เขาจะอยู่เสียตัวเดียวตั้งครึ่งวัน แล้วยังทำหน้าที่อีก แทนที่จะสำนึกตัวขอโทษ”

พ่อนกจึงว่า “ฉันจะพูดกับนิมเอง เธอควรจะไปข้างนอกเสียสักครู้ เพราะฉันเห็นว่า เขาทำให้เธอต้องซ้ำใจมากพอแล้ว”

แม่นกพูดว่า “ฉันรู้สึกไม่สบายใจจริง ๆ เทียว เพราะฉันไม่นึกเลยว่า เขาจะประพฤติชั่วถึงเพียงนี้ ทั้ง ๆ ที่ฉันได้เอาใจใส่ดูแล และกรุณาต่อเขาดีออกอย่างนั้นแล้ว”

พูดแล้ว แม่นกก็บินไปเกาะที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก พ่อนกจึงเรียกนิมให้เข้าไปหา พลองพูดว่า “เจ้าอยากจะเป็นผู้ปกครองในรังนี้หรือ เจ้านิม เจ้าจะปกครองน้อง ๆ ได้อย่างไร เมื่อเจ้าเองก็ยังไม่สามารถบินไปหาเหยื่อมาเลี้ยงน้องได้ เจ้าทำความยุ่งยากให้แก่น้อง ๆ มาก และทำให้แม่ผู้มีคุณของเจ้าร้อนใจอีก”

คำพูดของพ่อนก ทำให้นิมรู้สึกสำนึกตัว จึงรับว่า จะพยายามประพฤติตัวให้ดีขึ้น ต่อมาน้อง ๆ ต่างก็ช่วยกันอ้อนวอนให้พ่อนกยกโทษให้ และยอมให้นิมกลับเข้ารังได้ดังเดิม

“นั่นต้องแล้วแต่แม่เจ้า แต่นี้เป็นความผิดครั้งแรก และเขาก็รู้สำนึกตัวแล้ว พ่อจะขอให้แม่เจ้ายกโทษให้” แล้วพ่อนกก็บินไปหาแม่นก พลองพูดว่า “กลับไปรังเถิด เจ้านิม

รู้สำนึกตัวในความผิด
ของมันแล้ว ฉันอยากจะขอให้
เธอยกโทษให้ด้วย”

แม่นกบินกลับไปรัง เมื่อเข้าไปในรังแล้ว
น้มนึกมองดูแม่ของมันด้วยสายตาอันเศร้าสลด และพูดด้วยสำเนียงแผ่ว ๆ
ว่า “แม่จำ ยกโทษให้หนูเถิด หนูรู้สึกเสียใจในความไม่ดีของหนูแล้ว ค่อยไป
หนูจะพยายามทำตัวให้ดีขึ้น จริง ๆ จ๊ะแม่”

แม่นกพูดว่า “เมื่อหนูบอกว่า หนูเสียใจและจะทำตนให้ดีขึ้นแล้ว
แม่ก็จะปกป้องหนูไว้ได้ปิกต่อไป”

น้มนึกรู้สึกยินดีมาก ที่ได้มาอยู่ข้าง ๆ แม่ และได้รับความอบอุ่นได้ปิกอีก ฟอนกซึ่ง
มีใจกรุณา รู้ดีว่าน้มนึก หิว จึงรีบบินไปหาหนอนตัวหนึ่งมาให้น้มนึกตัวหนึ่ง

ตั้งแต่นั้นมา ลูกนกทั้งสองก็อยู่เป็นสุข และไม่หิวเหียงหรือรังแกกันอีกเลย

คำสอน

ลูกนกนางเขนโตขึ้นอย่างรวดเร็ว และไม่ช้าขึ้นก็ขึ้นเต็มตัว แม่สอนให้ลูกรู้จักจัดรังให้สะอาด ให้รู้จักใช้ขนของตัวเองให้หมดจดเรียบร้อยและน่าดู นอกจากนี้ ยังสั่งสอนลูกๆ ว่า ต้องทำตัวให้สุภาพ ไม่ทะนงตน นกตัวผู้ไม่ควรทำตัวอ่อนแอ แต่ต้องแข็งแรงและอาจหาญเสมอ

นัมเป็นนกที่แข็งแรงประเปรียว และมีเสียงเพราะ พ่อนกเคยพูดว่า “ฉันคิดว่า นัมจะเป็นนักร้องที่ดีได้ตัวหนึ่ง” ส่วนนิดนั้น มีขนงามและตาคมน่ารัก

หน้อยก็มีรูปร่างสวยงามเหมือนกัน ส่วนน้อยนั้นไม่สวย แต่ก็มีอัธยาศัยดีมาก พ่อแม่มีความปลื้มปิติในลูกของตนอย่างยิ่ง

ทุกๆ วัน พ่อและแม่จะต้องไปที่บ้านปราณีและประนอม เพื่อกินอาหารที่เขาโยนมาให้ ปราณีและประนอมมักจะคอยนกทั้งสองนี้เสมอ ต่อมา นกนางเขนคู่นี้ก็เชื่อง จนถึงกับกระโดดเข้าไปในห้อง และกินอาหารนกที่จัดวางไว้ให้บนโต๊ะอาหาร

ประนอมอยากให้เห็นนกนางเขนอยู่ในห้องเสมอๆ จึงพูดว่า “ผมอยากจะจับเอานกนี้ใส่ไว้ในกรง แล้วผมจะให้อาหารมันกินทั้งวันทีเดียว”

มารดาของเด็กทั้งสองพูดว่า “หนูอยากจะขังนกสวยๆ เหล่านี้ไว้ในกรง แล้วเลี้ยงไว้ดูเล่นหรือ ถ้าหนูทำเช่นนั้น ไม่ช้ามันจะเหงานตาย”

“สมมติว่า มีใครจับหนูไปขังไว้ในห้องเล็ก ๆ
 แม้จะมีอาหารให้กินอย่างบริบูรณ์ หนูคงไม่ชอบ
 เป็นแน่ทีเดียว นกก็มีความรู้สึกเช่นหนูเหมือนกัน
 นอกจากนี้ แม่คิดว่านกทางเขนคู่นี้ คงจะมีลูก
 เพราะแม่เห็นมันมาคู่กันเสมอ”

ปราชญ์พูดขึ้นว่า “ถ้าเราขังมันไว้
 ก็น่าสงสารมันมากนะค่ะ”

มารดาของเขาเตือนว่า “ยังเข้าอยู่
 เตรียมตัวไปเดินเล่นเพื่อ
 รับอากาศบริสุทธิ์
 กันดีกว่า”

ลูกนกตกใจ

แม่นกนางเขนบินกลับรัง ส่วนพ่อนกบินแยกทางไปหาหนอนมาเลี้ยงลูกน้อยๆ ครั้น
แม่นกบินมาใกล้กำแพง ไม่ได้ยินเสียงร้องของลูกๆ ก็รู้สึกตกใจอยู่ชั่วครู่หนึ่ง แต่เมื่อเข้าไป
ในรังแล้ว จึงเห็นลูกๆ เบียดกันตัวแข็งไม่กระตุกกระดิกเลย

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือลูกรัก” แม่นกถาม “มีอะไรมาทำให้ลูกกลัวอย่างนี้”

นินมิลิตาขึ้นเป็นตัวแรก พุดออกมาว่า “แหมแม่จ๋า หนูดีใจจริงๆ ที่เห็นแม่”

เมื่อแม่นกเข้าไปในรังแล้ว ลูกนกเหล่านั้นก็มุดเข้าไปอยู่ใต้ปีกของแม่นก แล้วพยายาม
ซ่อนตัวอยู่ไม่ยอมโผล่ออกมาเลย

“หนูกลัวอะไรนะ” แม่ถาม

นิคบอกว่า “แม่จ๋า เราเห็นยักษ์จะ หนูไม่เคยเห็นตัวอะไรมีรูปร่างอย่างนี้เลย”

“ยักษ์หรือ หน้าตามันเป็นอย่างไรเล่า”

“หนูไม่รู้จ๊ะ” นิคตอบ “อย่าพูดถึงมันเลย นึกกลัวเหลือเกิน”

“น้ากลัวจริง จ๊ะแม่” นิมร้องขึ้น “หนูเห็นมันชัดทีเดียวจ๊ะ หนูจะเล่าให้แม่ฟังนะ ขณะที่เรากำลังเล่นกันเพลินอยู่ ได้ยินเสียงแปลกประหลาด แล้วมีหน้ากลมใหญ่สีแดงๆจ๊ะแม่ ชะโงกมาที่ตรงวังนี้แหละ มันมีตาโตจ๊ะ มีปากอย่างเรานี่แหละ ปากมันกว้างจ๊ะ มีกระดูกสองแถว

และดูเหมือนจะกลืนเราเข้าไปได้ทั้งตัว มันไม่มีขนเหมือนเราเลย เราเห็นสิ่งแปลกประหลาดนี้
 ครู่เดียว แล้วมันก็กลับไป”

แม่นกจึงพูดว่า “แมกก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า มันคืออะไร เมื่อหนูบอกได้เพียง
 เท่านั้น แต่บางทีมันอาจจะมาอีกก็ได้ แล้วเรคงรู้จัก”

หน้อยร้องขึ้นว่า “คุณพระช่วย! ขออย่าให้มันมาอีกเลย ถ้าขึ้นมา หนูเห็นจะตาย
 เพราะความกลัวเป็นแน่”

แม่นกพูดขึ้นว่า “ช่างโง่จริงๆ นะ กลัวอะไรกัน ถ้าหนูกลัวสิ่งที่ไม่เคยเห็น หนูจะไม่
 เป็นสุขเลยตลอดชาติ แต่แน่ะ พ่อเขามาแล้ว บางทีเขาอาจจะบอกเราได้บ้างกระมังว่าเจ้ายักษ์นี้
 เป็นอะไรกันแน่”

พ่อนกนำเอาหนอนมาให้มัน แล้วจะบินออกไปอีก ลูกนกเหล่านั้นอ่อนวอนให้อยู่ด้วย
 พอลงพูดว่า “พ่ออยู่เป็นเพื่อนหนูก่อนเถิดจ๊ะ”

“อะไรกันนี่” พ่อนกถามขึ้นด้วยความประหลาดใจ “พ่อจะต้องอยู่เป็นเพื่อนเจ้า
 ทำไมกัน”

แม่นกจึงเล่าเรื่องยักษ์ที่ลูกน้อยเห็นให้พ่อนกฟัง และบอกว่านั้นแหละเป็นเรื่องที่ทำให้
 ลูกๆ ขอให้อยู่เป็นเพื่อนเพื่อป้องกันภัย

“เหลวไหลนะ” พ่อนกพูด “ถ้ามันไม่มาทำอันตรายเรา เราจะต้องตกใจทำไมด้วยเล่า
เอาเถิด พ่อจะบินไปให้รอบ ๆ สวน บางทีจะพบเจ้ายักษ์คนนี่เข้าบ้างกระมัง”

อีกสักครู່หนึ่ง พ่อนกก็บินกลับมา แล้วพูดว่า “ฉันเห็นเจ้ายักษ์ใหญ่แล้วละ มันเป็นคนนะ
ไม่ใช่อะไรที่โหดรอก ลุงซู คนทำสวน เพื่อนเก่าของเราเองนั่นแหละ”

นิตร้องถามขึ้นว่า “คนหรือจ๊ะพ่อ”

“ถูกแล้วคน” พ่อนกพูด “แกเป็นคนดี
เสียด้วย แกไม่เคยทำให้พ่อและแม่เจ้าตกใจเลย”

ในเวลาเดียวกันนี้ ลุงชูคนทำสวนก็ไปที่ประตูบ้านของนาย ขอบบประนอม และพี่สาว เพราะแกมีข่าวดีมาบอก

ปราณีและประนอมวิ่งออกมา พลังร้องถามว่า “อะไรกันจะลุง ลุงมีเรื่องอะไรมาบอก”

ลุงชูพูดว่า “นี่แน่ะ หนู ลุงเห็นนกยางเขนคู่หนึ่งบินมาที่นี้บ่อย ๆ จึงแอบดูว่า มันทำรังที่ไหน แล้วลุงก็แสบเห็น แม่กบินเข้าไปในโพรงที่กำแพง ซึ่งมีเตาวัลย์คลุมอยู่ เมื่อมันบินออกไปแล้ว ลุงจึงเอาบันไดพาดขึ้นไปดู เห็นลูกนกยางเขนเล็ก ๆ สีตัว มีขนขึ้นเต็มตัวแล้ว และกำลังจะสอนบิน หนูจะไปดูไหมเล่า ลุงจะพาไป”

ประนอมและพี่สาวดีใจมาก เพราะต่างก็คิดว่า ต้องเป็นนกยางเขนคู่ที่เขาเห็นเสมอ ๆ ในเวลาเข้าที่หน้าต่างนั่นเอง

เมื่อปราณีและประนอมไปถึงที่กำแพงแล้ว ลุงชูนำบันไดมาพาดใกล้ ๆ โพรงนั้น ประนอมค่อย ๆ ปีนขึ้นไปก่อน แล้วชะโงกหน้าเข้าไปดู

“แห่ม! ช่างน่ารักจริง” ประนอมร้องขึ้น “เออมีตั้งสี่ตัวแน่ะ ผมอยากจับเอามันไปบ้านเราให้หมด”

ปราณีค้านว่า “ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก ประนอมลงมาเถอะ อย่าไปกวนให้มันตกใจเลย”

แล้วปราณีก็ได้ขึ้นไปดูบ้าง และรู้สึกพอใจเช่นเดียวกับน้องชาย
“แหม! น่ารักอะไรอย่างนี้” ปราณีร้อง “ฉันเชื่อว่า ไม่ช้ามันคงจะไปกิน
อาหารที่บ้านเราเป็นแน่ เรากลับกันเถิด พ่อнокและแม่นก
จะได้เลี้ยงลูกของมันได้สะดวก”

ในขณะนั้น นกนางเขนทั้งสองกลับมาถึงรังพอดี
มันรออยู่จนกระทั่งปราณีและประนอมไปพ้นแล้ว แม่นก

จึงชะโงกหน้าเข้าไปในรัง พลาดถามว่า

“เป็นอย่างไรบ้าง ลูกรักสบายดีอยู่หรือ”

นิมตอบว่า “สบายดีค่ะ แม่” พ่อнокจึงร้องว่า

“ยักษ์สองคนที่มามองดูเจ้าเมื่อคืนนี้ละ ไม่กินเจ้าเสีย
หรือ” “ไม่กินหรือจะพ่อ” นิมตอบ ครั้นแล้วลูกนก

เหล่านั้นก็พากันเอาหัวซุกใต้ปีกของมันแล้วกลับไป

หัดบิน

วันหนึ่ง เวลาเช้าตรู่ แม่ยกปลุกลูก ๆ ให้ตื่นนอน มันเรียกลูกของมันว่า “ตื่นเถิดลูกรัก วันนี้พ่อและแม่จะพาหนูไปดูโลกภายนอก หนูต้องใช้ขนให้สะอาดหมดจด เราจะได้รู้สึกภูมิใจ”

ขณะที่พวกลูก ๆ กำลังเตรียมตัวกันอยู่นั้น พ่อนกและแม่นกทั้งสอง ก็บินไปหาตัวหนอน มาให้ลูกกิน แล้วพ่อนกและแม่นกจึงบินไปรอรับอาหารที่บ้านผู้ใจบุญตามเคย

ครั้นสักครู่ใหญ่ ๆ พ่อนกและแม่นกบินกลับมา พ่อนกถามว่า “เตรียมตัวกันพร้อมแล้วหรือลูก”

“จ๊ะ พร้อมแล้ว” ลูก ๆ ตอบ

แม่นกพูดว่า “เฝ้า ขึ้นมาเกาะบนปากรังสิ” นิมและน้อยขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว แต่นิดและน้อยยังเชื่องช้าอยู่ เพราะค่อนข้างจะขลาด

พ่อนกพูดว่า “เฝ้า นิม กางปีกของหนูออก แล้วกระพือปีกไปมาอย่างนี้ จงพยายามทำให้เหมือนอย่างที่ผมทำให้ดู คอยดูนะ” แล้วนิมก็ทำตามที่พ่อนกสอน

“ดีมาก” พ่อนกร้องขึ้น “จงค่อย ๆ บินตามพ่อมาที่กำแพง และตามไปยังต้นไม้ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ นี้ ครั้งแรกหนูจะต้องหัดกระโดดจากกิ่งหนึ่งไปยังอีกกิ่งหนึ่งก่อน เหมือนอย่างที่ผมทำให้ดู เวลานี้พักเสียสักครู่ก่อน แล้วพอหนูเห็นพ่อบิน จงกางปีกของหนูออกนะ

พยายามทำให้เหมือนพ่อ อย่างดีที่สุดเหียว”

นินทำตามที่พ่อบอกทุกอย่าง และในไม่ช้าก็บินลงไปถึงพื้นดินได้โดยปลอดภัย
พ่อนกร้องบอก “หนูทำได้ดีมาก เวลานี้นินเฉย ๆ อยู่ที่นี่ก่อนนะลูก”

ถ้านินแล้ว พ่อนกก็กลับมาเรียกนินให้ทำอย่างเดียวกับนิน นินค่อนข้างกลัว ทำให้
พ่อนกรู้สึกว่าคาใจมาก

“ทำไมจึงขี้อายอย่างนั้น” พ่อนกพูด “หนูอยากอยู่แต่ในรังตัวเดียว แล้วอดตาย
อย่างนั้นหรือ ขึ้นมาเถอะลูก และลองบินเดี่ยวนี้ทันที”

นินดูน่าสงสารค่อย ๆ กระโดดไปบนกำแพง แล้วกระโดดไปตามกิ่งไม้ แต่ยังหัวนิน
ด้วยไม่เชื่อใจว่าตัวจะบินได้

นิตยีนกระพือปีก และให้พ่อทำให้ลูเป็นตัวอย่างถึงสองครั้ง แต่กระนั้น มันก็ยัง
ไม่กล้าบิน เมื่อพ่อนกเห็นนิตกางปีกออก จึงบินอ้อมไปข้างหลัง แล้วผลักนิตลงไปจากกิ่งไม้
นิตก็ร่อนลงมาถึงพื้นดินได้โดยปลอดภัย นิมกระโดดเข้าไปหา

แม่นกได้สอนให้หน้อยและน้อยหัดบิน ขณะที่พ่อนกกำลังระวิงนิมและนิตอยู่ข้างหลัง
ไม่เข้าหน้อยและน้อยก็หัดบินได้ แล้วบินลงมายังพื้นดิน

ลูกนกเหล่านี้ พวกกันพอใจในพื้นที่อันกว้างใหญ่ มันยืนนิ่งอยู่สักครู่หนึ่ง แล้วหันไปดู
รอบ ๆ ข้าง

หน้อยร้องว่า “โลกนี้ช่างน่าอยู่แท้ ๆ หนูไม่คิดว่ามันจะใหญ่โตอย่างนี้เลย”

ลูกนกแรกสอนบินใหม่ ๆ ต่างก็พยายามบินไปบินมา เพื่อให้เกิดความชำนาญ และ
กระโดดไปเที่ยวหาหนอนและแมลงกินอีกด้วย น้อยจับหนอนได้ตัวหนึ่ง จึงคาบไปวางไว้ที่ตีน
ของแม่ พลังพูดว่า “แม่จ๋า โปรดรับของตอบแทนเล็กน้อยนี้ด้วยซีจ๊ะ”

แม่นกทางเขารู้สึกพอใจในการกระทำและความช่างคิดของน้อยยิ่งนัก จึงกินหนอน
ตัวนั้น เพื่อสนองความตั้งใจของลูกน้อย แล้วพูดว่า “ขอบใจมากลูกรักของแม่ โลกนี้จะมี
ความสุขสบายสักเพียงไหน ถ้าเราพยายามทำตนให้เป็นที่รักของผู้อื่น เหมือนอย่างที่คุณ้อย
ได้ปฏิบัติต่อแม่เช่นนี้”

ความดีของนົມ

แม่นกทางเขนพูดว่า “เธอไม่คิดพาลูกของเรากลับรังเสียทีหรือ ถ้าปล่อยให้ลูกเรากระโดดโลดเต้นเหนื่อยมาก คงจะบินกลับรังไม่ได้”

“จริงซิจ๊ะ” พ่อนกตอบ “ลองเรียกมาให้พร้อมกันซิ” ไม่ช้าลูกนกเหล่านั้นก็มาอยู่พร้อมหน้ากัน

“นົม” พ่อนกพูดขึ้น “ไหน ลองบินขึ้นไปเกาะกิ่งไม้ฉันให้ดูซิ พ่อจะทำตัวอย่างให้เจ้าดูก่อนว่า จะพาตัวขึ้นไปอย่างไร”

“พ่อไม่ต้องสอนฉันดอกจ๊ะ” นิมซึ่งมีนิสัยทะนงตน กล่าวตอบ “ฉันบินลงมาเอง ก็บินขึ้นไปได้เอง” ว่างแล้วนิมก็กางปีกออก พยายามที่จะบินขึ้น แต่มันบินไปได้เรีย ๆ กับพื้นดินเท่านั้น

แม่นกจึงพูดว่า “ก็ให้พ่อเขาทำตัวอย่างให้ลูก่อนซิ”

พ่อนกตอบว่า “อย่าเลย ปล่อยเขาไว้ตัวเดียวเถิด ให้เขาลองบินไปเอง ไม่ต้องสอน เขาคงกลับไปวังได้ ฉันจะสอนน้องชายเขาดีกว่า”

“มานี่นะ นิด” พ่อนกพูด “หนูบินลงมาได้แล้ว ลองบินไปดูซิ จะได้หรือไม่”

นิดยังไม่อยากบินกลับวัง จึงตอบว่า “ทำไมเราจึงต้องกลับไปวังเล่าจ๊ะ เราจะหาที่มีต ๆ อุ้น ๆ สักแห่งหนึ่ง ที่พอจะคลานเข้าไปซ่อนตัวได้ ไม่ดีกว่าหรือจ๊ะพ่อ

“เจ้าใจอย่างนิมเหมือนกัน” พ่อนกพูด “ถ้าเจ้าขึ้นอยู่นอกวังตลอดคืน เจ้าจะต้องทนหนาวไม่ได้ นอกนั้น ยังมีนกเค้าแมว หนูและแมว ออกหากินในเวลากลางคืน มันคงชอบใจมาก ถ้าเจอะลูกนกอ้วน ๆ อย่างเจ้า”

นิดจึงคิดว่า มันควรจะพยายามบินกลับดีกว่า และเมื่อได้สอนกันเพียงเล็กน้อย มันก็บินกลับไปวังได้

ส่วนแม่กได้สอนให้หน้อยและหน้อยบินขึ้นวัง เมื่อลูกนกได้พยายามอยู่สองสามครั้ง มันก็บินกลับไปยังรังได้โดยปลอดภัย

นึ่งยืนหน้าบึ้งอยู่ที่พื้นดิน พ่อนกได้บินกลับไปยังรัง ทิ้งนึ่งไว้ข้างลำตัวเดียว นึ่งโกรธมาก และร้องตะโกนออกมาว่า “ถ้าฉันอยากกลับ ฉันก็กลับได้เหมือนกัน” ต่อมาอีกสักครู นึ่งลองบินดู แต่บินได้เตี้ยนิดเดียว แล้วตกลงมายังพื้นดิน และเจ็บมาก แม่กเห็นนึ่งตกลงมาดังนั้น ก็บินลงไปหาทันที พยายามพูดว่า “ลูกเอ๋ย แม่อยากจะช่วยเจ้าหรอก แต่แม่ช่วยอะไรมากไม่ได้”

เมื่อตกลงมานั้นนึ่งเจ็บปิกมาก จนไม่สามารถจะบินกลับวังได้ ในคืนนั้น เหตุนี้ แม่กจึงกลับขึ้นไปบอกพ่อนกว่า “นึ่งบินไม่ได้ เธอลงไปช่วยหาที่นอนให้มันสักคืนหนึ่งเถิด”

พ่อนกจึงพานึ่งไปไว้ในที่อบอุ่นแห่งหนึ่งในสวน ซึ่งนึ่งพอจะได้รับความปลอดภัยตลอดคืนนั้น

พ่อนกพูดว่า “นึ่ง นี่แหละที่นอนอันดีของหนูละ หนูลองเข้าไปนอนซิ แล้วพ่อจะไปบอกกับแม่หนู ให้เขาลงมาดู ก่อนที่เราจะปล่อยหนูไว้ตัวเดียวที่นี่ในคืนนี้”

พูดดังนั้นแล้ว พ่อนกก็บินกลับไปรัง และในไม่ช้าก็กลับมาอีก พร้อมกับแม่นก
เมื่อเห็นว่านิ่มเข้าไปนอนในซุ่มไม้เป็นปรกติแล้ว นกทั้งสองจึงพูดว่า "สวัสดิ์จะ พ่อกับแม่จะลง
มาหาหนูแต่เช้ามีดทีเดียว"

ลูกนกฟ้นอกพ่อแม่

ครั้นรุ่งสาง พ่อและแม่นกกางเขนตื่นนอนแล้ว รีบลงไปหาน้ำกินที่ นมียังคงเจิบอยู่ และบินไม่ได้ นิดหน่อยและน้อยบินตามลงไปสู่พี่ของตัวด้วย และอยู่เป็นเพื่อนนมจนกระทั่งเย็น ครั้นเย็นลง พ่อและแม่นกพานิดหน่อยและน้อยกลับรัง ลูกนกทั้งสาม บินได้เก่งกว่าวันก่อนมาก และไปถึงรังได้รวดเร็วขึ้น

นมียังต้องอยู่ที่พื้นดินแต่ตัวเดียวอีกคืนหนึ่ง เมื่อให้ลูกเล็ก ๆ ทั้งสามนอนกันแล้ว พ่อนกและแม่นกบินกลับมาหานมียีก แต่ปรากฏว่านมียังได้หายไป พ่อและแม่นกจึงช่วยกันเที่ยวค้นหาจนทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่หาพบนมียังไม่ นกทั้งสองจำต้องบินกลับมานอนรังในเวลากลางคืนด้วยความเศร้าสลดใจ

รุ่งขึ้นแม่นกเริ่มบินออกไปค้นหานมียังแต่เช้าตรู่ เมื่อมันไปเที่ยวหาอยู่สักครู่หนึ่งไม่พบ แล้วก็กลับมาหาพ่อนกซึ่งกำลังดูแลลูกอยู่

พ่อนกจึงพูดว่า "เราลองเที่ยวบินหากันสักพักซิ

ถ้าหากว่านึ่งตายเสียแล้ว เขาก็คงจะพันทุกขีไปที หากเขาไม่ตาย เมื่อเราเที่ยวบินหากก็คงจะพบ วันนี้เราลองพาลูกเล็ก ๆ ไปด้วยกัน เพื่อไปกินอาหารในบ้านนั้นใหม่ล่ะ ฉันคิดว่าคงจะไม่ไกลเกินไป ลูกของเราคงบินถึง”

พวกลูกนกรู้สึกดีใจมาก เพราะนอกจากจะได้ฝึกหัดบินแล้ว ยังจะได้เห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ในบ้านอีก ครั้นพากันบินไปได้หน่อยหนึ่ง ก็ต้องหยุดพักแล้วจึงบินต่อไปอีก ทั้งนี้เพราะปีกของลูกนกยังไม่แข็งแรงพอ บินบ้างหยุดบ้างเช่นนั้น ไม่ช้าก็มาถึงบ้านผู้ใจบุญ

พ่อนกและแม่นกบินเข้าหน้าต่างไปจับอยู่บนโต๊ะ ก็เลื้อยเห็นนึ่งเกาะอยู่ในกรงเล็ก ๆ พ่อนกและแม่นกต่างดีใจ และประหลาดใจระคนกัน

ประนอมไปพบนึ่งที่พื้นดิน เขาจึงนำมารักษายาบาลที่บ้าน จนปีกของนึ่งหายสนิท เขาทำที่นอนอันอ่อนนุ่มไว้ในกรงเล็ก ๆ ให้อาหารและน้ำกิน ฉะนั้นนึ่งจึงสบายขึ้นมา จนสามารถกระโดดไปมาบนโต๊ะได้

นึ่งมีมารยาทไม่ดีเลย มันกระโดดลงไปในจานใส่กับข้าว แล้วกระโดดขึ้นไปเกาะที่ปากถ้วยน้ำชา ทำด้วยคำว่า น้ำร้อนลวกเอาที่ตีนของมันแน่ๆ ตีนของมันจึงเจ็บไปอีก ขณะที่นึ่งยังบินไม่ได้นั้น ประนอมเอาขังไว้ในกรง และให้การรักษายาบาล จนปีกและตีนหายเจ็บทุก ๆ วันเขาจะเปิดประตูกรงทิ้งไว้ เพื่อให้มันออกมากระโดดเล่น

เมื่อนิมมาอยู่ที่บ้านนี้ใหม่ ๆ นิมหงอยเหงามาก มันต้องจากพ่อแม่และพี่น้อง ซึ่งเคย
เห็นหน้ากันทุกวัน และต้องมาอยู่ลำพังแต่ตัวเดียว ทั้งนี้เป็นเพราะความมีกิริยามารยาท ไม่ยอม
เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ จึงต้องได้รับบาดเจ็บ และต้องจากพ่อแม่พี่น้องของตน

เมื่อกินอิ่มแล้ว พ่อนกและแม่นกพร้อมด้วยนิตหน้อยและน้อย ก็กล่าวลาลินิม แล้วบิน
กลับไปรัง ต่อมาอีกสามวัน นิมหายสนิท
และบินกลับไปพร้อมกับพ่อแม่และพี่น้อง

ลูกนกเหล่านี้ แข็งแรงขึ้นทุกวัน และไม่ช้าก็สามารถบินได้เก่งเท่าพ่อแม่ วันหนึ่ง พ่อนกเรียกลูกนกเข้ามารอบข้าง สดใจนั่งอยู่สักครู่ใหญ่ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงอันหนักแน่นว่า “ลูกรัก ตั้งแต่เจ้าออกจากไข่มาแล้ว ทั้งพ่อและแม่ก็ช่วยกันปกป้องรักษาเจ้า บัดนี้พวกเจ้าก็ เติบโตและแข็งแรง พอที่จะรักษาตัวเองได้แล้ว เจ้าต้องออกไปหากิน และทำรังของเจ้าอยู่เอง แต่ก่อนที่เราจะจากกันนี้ พ่ออยากจะเตือนเจ้าว่าเจ้าจะต้องทำงาน และอยู่ด้วยความสงบไม่ ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น ส่วนนี้มันนั้น ถึงแม้จะเป็นพี่ใหญ่ แต่ก็ยังไม่สมประกอบ ควรอยู่ใกล้ ๆ พ่อและแม่ก่อน จนกว่าปีกจะแข็งแรง”

ขณะที่พ่อนกพูดอยู่นี้ แม่นกเกาะอยู่ข้าง ๆ รู้สึกเศร้าใจ ที่จะต้องจากลูก ๆ จึงร้องว่า “ลาก่อนนะลูกรักของแม่” ว่าแล้วแม่นกก็กางปีกออก ประคองกอดลูกน้อยทีละตัว ๆ เหมือนหนึ่งมารดาประคองกอด ลูกน้อยแนบไว้กับทรวงอก

พ่อนกและแม่นก กลับไปยังรังเดิมของมัน ส่วนนิดและน้อย ต่างแยกกันไปทำรัง
ของตนอยู่ตามลำพัง

ต่อมาไม่ช้า นิดและน้อยไปติดซ้าย และถูกจับไปขังไว้ในกรงใหญ่ รวมกับนกอื่น ๆ
อีกหลายชนิด นิดและน้อยได้รับความลำบากมากเพราะคนดักนกผู้นั้น ไม่มีความกรุณา
ต่อสัตว์เสียเลย

นกพี่น้องสองตัวนี้ อยากจะให้เขาปล่อยออกมาเป็นอิสระ แต่ไม่มีใครทำให้ตาม
ความปรารถนาของมัน ต่อมาอีกไม่กี่เดือน นกทั้งคู่ล้มเจ็บลง และตายเพราะความโศกเศร้า

นี่ยังคงอยู่กับพ่อแม่ ทุก ๆ เช้ามันมักจะบินไปที่หน้าต่างเพื่อกินอาหาร มันพบ
น้อยน้องสาวของมันเสมอ ๆ มันจึงถามถึงนิดและน้อย แต่ไม่มีใครทราบข่าวว่า น้องทั้งสอง
หายไปไหน

เด็ก ๆ เอ๋ย เราต้องขอจบเรื่องนกนางเขนน้อย ๆ นี้เสียที ถ้าพวกเธอได้พบนกต่าง ๆ
แล้ว ฉันหวังว่า เธอจะมีความกรุณาต่อมัน เหมือนอย่างที่เราได้ ประนอมและสูงชูกรุณา
นกนางเขน ในเรื่องนี้ อย่าลืมว่านกทั้งหลายก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับคนเราเหมือนกัน อย่าได้
มีใจเหี้ยมโหด มุ่งหน้าแต่จะทำร้ายมัน ดังเด็กเกเรถือหนังสือตึก เทียบยิงนกตามถนนหนทาง
หรือดักคนดักนกเลย

ผู้เรียบเรียง หลวงกীরติวิทโยธาร (กั กীরติวิทโยธาร)
นายอร่าม สิทธิสารวิบุตร

ผู้ออกแบบรูปเล่มและภาพประกอบ นายอุทัย ไชยกลาง

บรรณาธิการ นางมาลินี ผโลประการ
นางฉวีวรรณ กิรติกร
นางจันทนา บำปุษะวาทย์
นายทวีพร ทองคำใบ
นางสาววิณา อัครธรรม
นางสาวปราณี สีนรุสอาด
นางวิภา นาคงาม

พิมพ์ที่โรงพิมพ์...

พิมพ์ที่โรงพิมพ์...

מחיר: 28.00 ₪

ISBN 974-01-2149-7

9 789740 121497

מחיר: 28.00 ₪